

[Gert Petersen.]

den endelig havde vist mod og mandshjerte til at stå fast over for de borgerlige forsøg på at påtvinge dette land en lovgivning, som ville få katastrofale følger for arbejderklassen, for lønmodtagerne, for arbejdsmarkedet. Jeg er nødt til at trække denne lykønskning tilbage. Man stod fast i 5-6 dage, så var det sket. Jeg indrømmer, at det, som nu er kommet ud af det, ikke er så vidtgående som det, regeringen til alles forbløffelse – eller skal vi sige til arbejderne, lønmodtagernes forbløffelse og forfærdelse – en kort stund viste sig villig til at acceptere i forrige uge, nemlig en kriminalisering af lønstrejker.

Men det, som er kommet ud af det nu, er ikke desto mindre noget, som er ganske overordentlig risikabelt. Man kan måske udtrykke det på den måde, at det, som regeringen accepterede i sidste uge, indtil fagbevægelsen kom og sagde: nu kan det være nok! det var et stykke åben, uskrømtet klassepolitik, rettet mod lønmodtagerne. Det, som vi er stillet over for denne gang, er mere camoufleret, det er mere insukret, men hvis vi piller det yderste lag af, ja, så opdager vi, sådan som det også tydeligt fremgik af den tale, der netop blev holdt af min forgænger her på talerstolen, at indholdet er det samme som det, man arbejdede sig frem til i sidste uge, men måtte opgive, fordi fagbevægelsen så klart sagde fra.

Jeg har forstået både på handelsministerens fremsættelse og især på den forudgående taler her, hr. Svend Haugaard, at den virkelige årsag til, at vi har økonomisk krise i Danmark – og det har vi, det benægter jeg aldeles ikke; vi har 150.000 arbejdsløse i gennemsnit nu, hvor vi for et år eller halvandet år siden kun havde 100.000 arbejdsløse, og efter alt at dømme kan vi regne med at bevare de 150.000 arbejdsløse i adskillige år, hvis den nuværende politik fortsætter – jeg har forstået, at årsagen til, at vi har økonomisk krise og økonomiske vanskeligheder, er, at de dårligst stillede i det her land ikke vil affinde sig med deres lod. Der er en vidt udbredt forargelse over – jeg tvivler på, at den findes ude i befolkningen, men i hvert fald i denne sal er der en vidt udbredt forargelse over – at mælkerichauffører, som skal arbejde til 26 kr. i timen, siger: nu kan det være nok, det vil vi ikke længere. Der er en vidt udbredt forargelse over, at mælkerichaufførerne ikke vil affinde sig med den situation, men at de tager sig selv til rette. Det må de sandelig ikke,

de skal kende deres plads. Dette ting vil belære dem om, hvor deres plads er. Der er en vidt udbredt forargelse over, at benzinchaufførerne ikke roligt og fredeligt affinder sig med at arbejde til 30 kr. i timen, for det må dog være naturligt og rimeligt, det er nu engang den plads, de er blevet sat på, og hvis de gør oprør mod det og det får nogle ubehagelige følger, ja, så er de ansvarlige for dette oprør, ikke arbejdsgiverne, ikke den arbejdsgiverforening, som vil spise disse mennesker af, der udfører et alvorligt og ansvarsfuldt arbejde – ofte et mere ansvarsfuldt arbejde end nogle af medlemmerne af dette ting udfører – så er det ikke de arbejdsgivere, der nægter disse mennesker en anstændig betaling, som er de ansvarlige, så er det disse mennesker, der skal hænges ud som de ansvarlige; og det er dem, man kaster sig over. Helst ville man kriminalisere deres handlinger, nu prøver man på anden måde at hindre dem i at skaffe sig retfærdighed.

Men bevar mig da vel! Man dyrker lighedsprincippet. Det er gennemført over hele linjen, disse bestemmelser om at indkomsterne ikke må stige. Det står jo i overskriften. Dette er et forslag mod pris-, husleje- og indkomststigninger. Det er jeg meget glad for at høre. Så kan de mennesker, der skal gå for 65.000 kr. om året og ikke må få sat dette i vejret, jo trøste sig med, at f. eks. medlemmerne af Dansk Tandlægeforening – der forelå en statistik for nylig, som sagde, at de havde en gennemsnitsindkomst på 400.000 kr. om året – heller ikke kan få sat deres betaling i vejret. For ikke at tale om direktører for vore store firmaer som ØK, Mærsk osv., hvis indtægter ligger på over millionen. De må sandelig også affinde sig med, at nu gribes der ind mod indkomststigningerne. Det rammer alle, og det vil naturligvis glæde de mennesker, der skal gå for 65.000 kr. om året.

Jeg lyttede med interesse til handelsministerens betragtninger i fremsættelsestalen. Der fik jeg også det indtryk, at det først og fremmest er de lavtlønnede her i landet og den omstændighed, at disse lavtlønnede ikke vil affinde sig med deres lod, der er hovedårsagen til, at Danmark er i krise. Jeg kunne godt tænke mig at indskyde den bemærkning: himlen må vide, hvad der så er hovedårsagen til, at Tyskland er i krise, at Frankrig er i krise, at England er i krise, at krisen tager til i USA på ny, at Italien er i krise – kort sagt at der er en krise over hele den vestlige verden, over det, som nogle